

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΑ' Αριθ. 321 Τμή Φέλλον Δοχ. 1

Διευθύνεται υπό έμελοδς Συντακτικῆς Έπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έξάμηνος δραχ. 15.— Έτησίαι δραχ. 80

Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 2.— Έτησίαι δολ. 4

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Β.Σ.
Γραφεία: Όδ. ε Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - 481 ναί

Π ρ ό ς
τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτον

Μακαριώτατε,

Εύσεβάστως ἀπευθύνομεν Ὑμῖν τὸ «ὡς εὖ παρέστητε» εἰς τὴν ὠραίαν ἡμῶν πατρίδα, Ἑλλάδα, ἣτις δικαίως ἑκαυχᾶται, διότι διὰ τῶν τέκνων αὐτῆς φρυκτωρεῖ ἐπὶ τοῦ αἱμορράντου βράχου τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ.

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς πατρίδος μας μαστίζει ἡ νόσος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ, ἄλλων ἑορταζόντων κατὰ τὸ παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑτέρων κατὰ τὸ νέον Γρηγοριανὸν τοιοῦτον.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ θλιβερόν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον. Διασπᾷ τὴν ἐνότητα, φυγαδεύει τὴν ἀγάπην, ἐκμηδενίζει τὴν ἰσχὺν τῆς ἐκκλησίας καὶ παρέχει θαυμασίας εὐκαιρίας παντοίας ἐκμεταλλεύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Εἰς τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν εἶναι ἄμοιρος εὐθύνης καὶ ὁ ἐκάστοτε προκαθήμενος τοῦ περισέμνου θρόνου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Καὶ ἰδοὺ διατί:

Α) Ὅταν ἀνήσυχος ἠγέρθη ὁ ἄνεμος τοῦ ἐκπροτεσταντισμοῦ καὶ ἐκδυτικισμοῦ καὶ ὡς πρῶτον ἐπίτευγμα ἀνεφέρετο ἡ ὑπὸ τινων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχεῶν ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῷ λειτουργικῷ τῶν βίῳ, ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία διεμήνυε τὴν ἀρνήσιν τῆς καὶ τὴν παραμονὴν τῆς εἰς τὸ αἰωνόβιον ἑορτολογικὸν καθεστῶς.

Β) Μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ἐξακολουθεῖ

νὰ παραμένῃ εἰς αὐτό, παρά τὸ γεγονός ὅτι ὀρισμένα ἐκκλησιαί, ἀρχικῶς ἀρνηθεῖσαι, προσχώρησαν εἰς τὴν μεταρρυθμίσιν μετὰ ταῦτα.

Οὕτω ἐνισχύει ἠθικῶς τὴν θέσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες μεταξὺ ἄλλων ἐπικαλοῦνται τὴν πρᾶξιν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ὡς ἐπικυροῦσαν τὰς ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀπόψεις τῶν.

Ὅπως ὁμως περιέργως ἡ στάσις τοῦ Πατριαρχείου ἐναντὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος!

Ὅτε, πρὸ ἐτῶν, ἐπεσκέφθη τὸ Πατριαρχεῖον ὁ ἀείμνηστος ἡγέτης ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, τὸν ὑπεδέχθη ὡς ἐχθρόν καὶ ἐπίβουλον!

Οἱ ἐκάστοτε ἀντιπρόσωποι τοῦ προσερχόμενου εἰς Ἀθήνας ἐπικοινωνοῦν καὶ ἐκκλησιαστικῶς καὶ κοινωνικῶς μὲ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ...φοβοῦνται νὰ συναντηθοῦν μὲ Παλαιοημερολογίτας.

Κατόπιν τῆς περιέργου αὐτῆς τακτικῆς διερωτώμεθα: Ἐάν καλῶς ποιῇ τὸ Πατριαρχεῖον ἐμμένον εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, διατί ἀρνεῖται προσέγγισιν καὶ συνεργασίαν μετὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν; Ἐάν, ἐξ ἀντιθέτου, κακῶς οἱ Παλαιοημερολογῖται ἐπιμένουν εἰς τὰς ἀπόψεις τῶν, τότε διατί τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἀναθεωρεῖ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀντιλήψεις του;

Οἱ «προσκηνυματικοὶ λόγοι» δὲν συνιστοῦν σοβαρὸν ἐπιχείρημα, διότι μεταβάλλουν τὸ κα-

Ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὁδῶν τοῦ Εὐαγγελίου

Ἡ ΘΥΡΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν»

Μαρκ. 34—9, 1

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀνεσιν μας. Δὲν μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ἀνεσιν, τὴν ραθυμία, τὸν ὕπνο τῆς ψυχῆς.

Ἀντιθέτως: Μαστιγώνει τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἐπαπαύση τῆς συνειδήσεως. Τὴν θέλει αὐτὴν νὰ εὐρίσκεται ἐν ἐγρηγόρει, ἐν συνα-

θεστῶς τῶν ἁγίων τόπων εἰς ἀνταγωνισμόν θρησκευτικῶν φατριῶν!

Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι βαθύτερα ἐλατήρια παρακινεῖ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων νὰ παραμένῃ εἰς τὸ παλαιὸν ἐορτολογικὸν καθεστῶς, ἐλατήρια σχετιζόμενα μὲ τὴν οἰκουμένην ἐνότητά τῆς Ὁρθοδοξίας!

Οἱ ἁγιοταφῖται δὲν εἶναι μόνον οἱ μουσικοὶ φύλακες χριστιανικῶν κειμηλίων· εἶναι πρωτίστως οἱ θεηγόροι ὀπλῖται τῆς Ἱερᾶς τῆς Ὁρθοδοξίας παρατάξεως.

Κατὰ συνέπειαν ἐπιζητοῦμεν ἀπὸ ὑμᾶς, Μακαριώτατε, μίαν γενναιοφρονα χειρονομίαν!

Ἐνθυμεῖσθε, ὅταν σὰς ἐπεσκέφθημεν μετὰ νοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Παναγιωτάκου εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν!

Ἐπεδείξατε κατανόησιν καὶ δὲν ἡρνήθητε κατ' ἀρχὴν τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος αὐτοῦ. Προεβάλατε τὴν ἀντίρρησιν, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐναντιωθῆτε πρὸς τὴν ἐπίσημον ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους! Καὶ ὁ ἐξάιρετος ἐπιστῆμων κ. Παναγιωτάκος καταρρίπτων τὴν ἀντίρρησιν Σας εἶπε, ἐπὶ λέξει: «Ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι μία μικρὰ Μητρόπολις ἐν σχέσει μὲ τὸ κῶρος τοῦ Πατριαρχείου. Ἀποφασίσατε λοιπὸν ἀνεπηρέαστως»

Ἐνεργήσατε, Μακαριώτατε, διὰ τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ τὴν λύσιν τοῦ Παλαισημερολογητικοῦ προβλήματος ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν ὄρον βεβαίως νὰ παύσουν οἱ ἐπικοινωνοῦντες μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πάσης φύσεως Καινοτόμων.

Σεῖς, ποὺ ἀντιμετωπίσατε τὸν ἀραβικὸν σωβινισμόν καὶ κατηγάγατε λαμπρὰν νίκην κατοχυρόσαντες ἐσαεὶ τὸ ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δύνασθε νὰ ἐπιτύχετε καὶ ἐτέραν νίκην παρακάμπτοντες τοὺς ἐξ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἀντιδραστικούς παράγοντας!

Ἄλλωστε οὐδεὶς Ἑλλήν πολιτικὸς ἢ κληρικὸς θὰ χωλώθῃ, ἐὰν ἐξευρεθῇ τρόπος νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σημαντικῆς μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Πανάγιον Ταφόν. Εἶναι ἐθνικὴ ἐπιταγὴ!

Καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ὀπονομεύῃ.

Ἡ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

γεμῶ, πάντα ἄγρυπνος καὶ διηγευμένη.

«Δεῦτε, ὀπίσω μου» λέγει: Καὶ ἐννοεῖ ἁγῶνα ζωῆς ὁλόκληρο.

Ζωῆς πνευματικῆς ποῦ ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται, ποῦ ἰδρωκοπᾷ νὰ γκρεμίσῃ τὰ πάθη καὶ νὰ κτίσῃ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας.

Ὁ Κύριος δὲν μᾶς χρειάζεται μὲ τὴν σημερινή μας ὄψιν.

Ἡ πανοπλία τοῦ ἐγώισμοῦ μας πρέπει νὰ πεταχθῇ. Τὰ πάθη καὶ αἱ μικρότητες τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ ξεριζωθοῦν. Πρέπει νὰ ξαναγεννηθῇ ὁ ἑαυτός μας.

Δὲν τὸ εἶπεν ἄλλωστε Ἐκεῖνος;

Ἡ Καινὴ Ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι κατὰ πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Τὰ «γιατροσόφια» τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἄλλων καλοπίστων ἀνδρῶν, δὲν ἠμπόρεσαν οὔτε νὰ σώσουν οὔτε ἔστω νὰ βελτιώσουν τὸν ἄνθρωπον.

Ἠκούσθη τὸ «Γινῶθι σαυτὸν» ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Σωκράτους ἔπεσεν εἰς τὸ κενό. Ἠκολούθησαν ἄλλοι καὶ ἄλλοι μὲ προχείρους συνταγὰς, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐβάδιζε ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον.

Καὶ τοῦτο διότι τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιον τοῦ τὸν Δημιουργόν.

Ὅταν ἠκούσθη τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» κατὰ συγκλονιστικὸν ἔγνε εἰς τὸν κόσμον. Ὁ δάκτυλος ἐτέθη ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν.

Μόνον αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς χριστιανὸς, ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἀπαρνέεται τὸν ἐγώισμόν του, ποῦ συντίβει τὴν μικρότητά του.

Ὁ Χριστὸς δέχεται μόνον τοὺς ταπεινοὺς καὶ καθαροὺς τῇ καρδίᾳ.

Παλαιὰ συναξάρια διηγοῦνται, ὅτι κάποιος ἀσκητὴς εἰς μίαν στιγμὴν ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔτοιμο νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Πῆγε λοιπὸν καὶ ἐκτύπησε τὴν πόρτα του.

—Ποῖος εἶναι, ἠκούσθη.

—Ἐγὼ ἀπήντησεν ὁ ἀσκητὴς

Ἡ πόρτα ὅμως δὲν ἀνοίξε

Ὁ ἀσκητὴς ἐπέστρεψεν ἄπρακτος. Πολὺ τὸν ἐβασάνισε ἡ σκέψις νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔγινεν δεκὸς ἀπὸ τὸν Κύριον.

Τέλος τὸ ἀντελήφθη. Ἦτο ἐκεῖνο τὸ κατηραμένο «ἐγώ».

Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐκμηδενίσῃ, νὰ τὸ ἀπαρνηθῇ γιὰ πάντα.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα τοῦ Χριστοῦ.

—Ποῖος εἶναι, ἠκούσθη.

—Ἐσὺ εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ ἀσκητὴς.

Ἡ πόρτα ἤνοιξε καὶ ὁ ἀσκητὴς ἐσώθη.

Ἡ θύρα λοιπὸν τῆς σωτηρίας μας εἶναι τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν».

Ἀς ἀγωνιζόμεθα κάθε στιγμὴ μὲ τὸ θηρίον τοῦ ἐγώισμοῦ μας διὰ νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐντολὴν ποῦ ὁ Κύριος μᾶς δίδει «Ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἑμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν».

Ἐπίκαιρα θέματα**ΗΤΟ ΑΝΑΓΚΗ ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ**

Κατὰ τὸ πλείστον τὸ Π.Σ.Ε. ἀποτελεῖται ἀπὸ αἰρετικὰς Ἐκκλησίας, ὥστε στὴν πραγματικότητα εἶναι Συμβούλιον τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ὁρθοδοξία οὐδεμίαν ἔχει θέσιν εἰς τὸ Συμβούλιον αὐτό. Διότι οἱ σύνοδοι δὲν ἔχουν, μέχρι στιγμῆς τουλάχιστον, δώσῃ σημεῖα μετανοίας καὶ ἐπανόδου εἰς τὴν Μίαν, Ἀγία, Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἂν καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν γνωρίζουν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἀφοῦ οἱ περισσότεροι εἶναι ἀμετανόητοι αἰρετικοὶ καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, τί θέσιν ἔχει μὲ αὐτοὺς ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία;

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ ἐκεῖνο ποῦ λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τοὺς ἀμετανόητους αἰρετικούς: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν ποραιτοῦ» (Τίτου. Κεφ. Γ' 10). «Ὅτι δὲ εἶναι ἀμετανόητοι αἰρετικοὶ τὸ φανερῶνουν τὰ ἔργα των. Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα πλέον συγκεκριμένοι ὥς ἰδοῦμε μερικά, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν εἰς ἕκαστον, ἀντικειμενικῶς κρίνοντα τὰ πράγματα χριστιανόν, τὴν πραγματικότητά. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχει ἄνω ἀπὸ 30 χρόνια ζωῆς. Καὶ ἐρωτῶμεν ὅσους ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, νομίζουν ὅτι ἴσως μετανοήσουν καὶ ἐπανέλθουν εἰς τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν. Μήπως ἔπαυσαν τὴν προπαγάνδα ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας αἱ Αἰρετικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ μετέχουσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν; Ὅχι μόνον δὲν ἔπαυσαν, ἀλλὰ καὶ ἐκμεταλλεύονται τὴν πτωχίαν τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν προσπαθοῦν μὲ ὕλικά μέσα, δέματα ἐξ Ἀμερικῆς κλπ. νὰ προσέλκυσιν ἑσὼ καὶ ἕνα Ὁρθόδοξον.

Ἡμεῖς, Χάριτι θεία, εἴμεθα Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ὅταν αὐτοὶ ἐθρίσκοντο εἰς ἡμιαγρίαν κατὰστασιν καὶ ἔτρωγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τί θέλουν νὰ μᾶς διδάξουν καὶ τί θέλουν ἐν μέσῃς Ἀθήναις νὰ ἰδρύνουν καθημερινῶς αἰθεύσας καὶ λεγομένας Ἐκκλησίας; Γιατί δὲν πηγαίνουν νὰ κάμουν Χριστιανούς, τοὺς Εἰδωολάτραις τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοὺς Μάου-Μάου τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς; Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ Μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς τοὺς ἔχουν μισήσει, ἀπὸ τὰ ἀντιχριστιανικὰ ἔργα των! Τοὺς μετέφεραν ἕνα Χριστόν, ὅχι τῶν Εὐαγγελίων, ὅχι τῆς Μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅχι τὸν Σταυρωθέντα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀλλὰ τὸν Χριστόν, ὅπως εἰς αὐτοὺς συμφέρει. Χριστὸν εὐλογοῦντα τοὺς ἀποικιοκράταις καὶ τυράννους τῶν Λαῶν. Χριστὸν ἐγκρίνοντα τὴν δουλείαν, Χριστὸν εὐλογοῦντα τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου. Χριστὸν εὐλογοῦντα τὸ μαστίγιον τοῦ ὑπηρετοῦντος ὑπὸ τὴν σκέπην «τοῦ σταυροῦ» στρατιώτην, διὰ νὰ μαστιγώγῃ κάθε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πλέον στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς.

Ὁ γράφων παρέστη μάρτυς τοῦ ἐξῆς ἐπεισοδίου εἰς ἀποικίαν τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου. Οἱ κάτοικοι κατὰ 90 ὥο ἦσαν ἐντόλυτοι. Ἐνας ἐξ αὐτῶν ἐπάτησε ἕνα γιालὶ καί, ὅσον καὶ ἐὰν ἦτο σκληρὸ τὸ πέλμα, ἤνοιξε πληγὴ καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα. Ἐνας Ἕλλην ναύτης τοῦ ἔδωσε ἕνα ζευγάρι ἀρβύλας· μόλις τὸν εἶδε ὁ ὑπηρετῶν εἰς ἀποικιακὸν καθεστῶς στρατιώτης νὰ πέρνῃ τὰς ἀρβύλας, τὸν ὠδήγησε στὴν Ἀστυνομίαν, ἐκεῖ δὲ ἤρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν μέχρι αἵματος μὲ τὸ μαστίγιον. Ἰσως ἐρωτήσετε: διὰ πῶς λόγον; Διότι ἐδέχθη νὰ πάρῃ τὰς ἀρβύλας!!! Θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴν γνώμην των, νὰ εἶναι πάντοτε ἐντόλυτος.

Τέτοια ἐπεισόδια, ὅπως μᾶς ἔλεγον οἱ ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ Ἕλληνες, γίνονται καθημερινῶς. Ἐλάτε τώρα εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, νὰ τοῦ κηρύξετε τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης! Τὸν Θεόν, ποῦ πιστεύει ὁ τύραννος ὅπως τὸν βλέπει αὐτός, τὸν Χριστιανὸν στρατιώτην, τὸν Ἱερουσόστολον, τὸν Ἱερέα! Ἰσως μοῦ πῆτε: τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ Ἐκκλησία! Τί πταίει ὁ Κλῆρος διὰ τὸν σκληρὸν τράχηλον Λαόν; Δυστυχῶς ὁ Κλῆρος των εἶναι περισσότερον ἔνοχος καὶ διὰ τὸν Λαόν των καὶ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας. Τί ἔκαμε ὁ Κλῆρος των ὅταν ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀνατολή διήρχετο κατὰ τὴν χλιετοῦς Χριστιανικῆς Βασιλείας τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας καὶ παρακαλοῦσε τὴν «Χριστιανικὴν» Δύσιν νὰ τὴν βοηθήσῃ, διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀλλοθρήσκου; Ἐζήτησε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν Ὁρθοδοξίαν!! Ἀλλὰ μήπως στὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, ὅταν ἔβλεπαν νὰ κινῆται ἡ Λυχνία ἀπὸ τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀποκαλύψεως, ἔπραξαν τὸ καθήκον των; Ὅχι μόνον δὲν συνεκινήθησαν οἱ χριστιανοὶ τῆς Δύσεως, ἀλλὰ μὲ τσεκούρια ἔκοπταν τὰ χέρια τῶν ἀδελφῶν μας εἰς τὴν Σμύρνην ποῦ ἐνόμιζαν εἶναι σάνδινα σωτηρίας τὰ πλοῖα τῶν λεγομένων χριστιανῶν τῆς Δύσεως! Ἀλλὰ μήπως ἔκαμαν τίποτε τὸ 1955, ὅταν ἐβεβηλοῦντο ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν Τούρκων καὶ κατεστρέφοντο ἱεροὶ Ναοί, κειμήλια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅγια Τράπεζαι καὶ τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου ἐποδοπατοῦντο, «Σιγὴν ἰχθύος» ἡ Χριστιανικὴ Δύσις καὶ «ὁ ἅγιος Πατὴρ τῆς Ρώμης». Τί νὰ εἰπῶμε διὰ τὴν σκανδαλώδη ὑποστήριξιν τῆς Τουρκίας στὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τῆς Κύπρου, ἀπὸ τοὺς λεγομένους χριστιανοὺς καὶ δὴ ἀπὸ τὸν ἀποθάνοντα Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἱερέα μιᾶς ἐκ τῶν πολλῶν αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν Φόστερ Ντάλλες; Ἐγραψαν αἱ ἐφημερίδες οὔτε νὰ δεχθῇ ἤθελε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Μακάριον! Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ ἀφελὴς διὰ νὰ διδῇ πίστιν εἰς τὰς ἀνευ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου κολακευτικὰς δηλώσεις των διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐὰν εἶχον αὐτοὶ πραγματικῶς διάθεσιν ἐπανόδου εἰς τὴν

Ἐπίκριτος φωνὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν

ΚΑΤΑ ΜΩΑΜΕΘ ΚΑΙ ΠΑΠΑ

† Ἱερομ. Ἀναστασίου Γόρδιου (1718)

Ὁ Ἱερομόναχος Ἀναστάσιος Γόρδιος εἶναι δεινὸς Θεολόγος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανωσύνης τῶν χρόνων τῆς τουρκικῆς δουλείας. Πρόδρομος τοῦ Κοσμά Αἰτωλοῦ ἠκολούθησε τὴν ἀποστολικὴν ἐντολὴν τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀφυστήσεως.

Υπῆρξεν πολυγραφώτατος καὶ λογιώτατος κάλαμος. Ἐπολέμησε δὲ τὸν παπισμὸν καὶ μωαμεθανισμὸν μετὰ θαυμαστῆς δυνάμειος διασώσας οὕτω τὴν καθαρότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς χρόνους τόσοι σκοτεινοὺς.

Εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα πολεμικῆς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Θεσεύσεως τοῦ Χριστοῦ προβάλλει μὲ ὅλον τὸν ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα ὁ ὀρθόδοξος μαχητὴς καὶ ἐκτοξεύει τοὺς μύθους τῆς πολεμικῆς του ἐναντίον τῶν χρεσινῶν, τῶν σημερινῶν καὶ τῶν αὐριανῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λόγιασε πῶς εὐρισκόμεθα ἡμεῖς οἱ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὀρθόδοξοι, ὡσάν νά εἴμεθα εἰς δύο μεγάλας συννεφίας. Καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς ἀνατολῆς νά εἶναι ἓνα μεγάλο οὐννεφο, μαῦρο καὶ σκοτεινόν, ὡσάν τὸ ψηλάφιτὸ σκότος τῆς Αἰγύπτου, ἡ παντελής ἀσέβεια τοῦ Μωάμεθ, ὅπου περιέλαβεν καὶ ἐσκέπασεν σχεδὸν τὰ τρία μέρη τῆς γῆς καὶ τὰ ἐζόφωσε τελείως μὲ τὴν ἐσχάτη ἀσέβεια.

Ἀπὸ δὲ τὸ μέρος τῆς δύσεως νά εἶναι ἄλλο οὐννεφο μεγάλο νά φθάνη ἕως εἰς αὐτὸ τὸν

αἰθέρα εἰς τὸ ὕψος καὶ εἰς τὸ πλάτος, νά σκεπάζῃ ὅλη τὴ δύση καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ βορείου κλίματος, σκοτεινὸ καὶ αὐτὸ καὶ ζοφώδες, ἔχον μέντοι ὀλίγη διαύγεια, πάνυ ὀμιχλώδη, πολὺ τὸ πλάνον ἐμφερομένη.

Αὕτῃ ἐστὶ ἡ τῶν λατίνων δοκοῦσα καὶ ὀνομαζομένη χριστιανωσύνη, ἐμπεπλησμένη οὐσα πάσης αἰρέσεως καὶ καινοτομίας καὶ σμῖγμα πασῶν πάλαι αἰρέσεων. Μὰ τώρα μὲ τὸ νά ἐλειψαν οἱ ἱατροί, ἔμεινε καὶ ἡ νόσος καὶ ἡ πληγὴ ἀνίατος καὶ ἔκαμε τομὴ θανατηφόρα, ὡσάν φάγουσα πεπαλαιωμένη. Καὶ περιέλαβε ὅλον τὸ σῶμα τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐγίνε ἐντελὸς ἀνεπιχείρητο ἕως τοῦ νῦν, ἀπὸ χιλίους χρόνους, ἀφοῦ ἐφύτρωσε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παλαιᾶς Ρώμης καὶ ἐπρόκοψε νά περιλάβῃ ὅλο τὸ μέρος τῆς δύσεως, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Μωάμεθ παραπληξία καὶ ἐμβροντησία εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς.

Καὶ τέτοιας λογῆς αὗται αἱ δύο θανατηφόροι ἀσθένειαι, μία ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς καὶ ἡ ἄλλη τῆς δύσεως, ὡσάν δύο μεγάλα σκοτίδια καὶ συννεφίας κατεσκέπασαν ὅλη σχεδὸν τὴν Οἰκουμένην καὶ μάλιστα τὸ κυριώτατον.

Καὶ δὲν ἀπέμεινε σῶμα ὀγιᾶς καὶ μέρος φωτεινόν, εἰμὴ ὀλίγοι ποτε εἰς τὰς δύο συννεφίας, νά εἶναι ὀλίγο ξάστερο καὶ νά λάμπῃ ὁ ἥλιος καὶ αὐτὸς ὄχι καθαρὰ καὶ νά εἶναι ἐξ ἡμισείας λαμπόμενος καὶ θερμόψυχος. Διότι φθάνοντες οἱ καπνοὶ καὶ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὸ ἓνα οὐννεφο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, σκοτίζουν τὸν ὀλίγο ἐκεῖνο ἥλιο καὶ τὸν ψυχραίνουν ἐξ ἡμισείας, καθὼς βλέπομεν τὴν σημερινήν. Ἐπειδὴ βλέπομεν εἰς τὴν ἀνατολὴν μίαν Ἐκκλησίαν ἂν καὶ εἰς τὰ δόγματα φρονεῖ ὀρθά, μὰ εἰς τὴν Πολιτεία κουτσαίνει καὶ μιμεῖται κατὰ πάντα τὰ ἥθη τῆς ἀποβλήτου καὶ ὅλων διεφθαρμένης πολιτείας τῶν Λατίνων.

Πήγαινε εἰς τὴν ἀνατολὴν καὶ νά ἴδῃς, ὅπου δὲν θέλεις εὐρεῖ νά ὀνομάζεται Χριστὸς, ὅπου εἶναι ὁ νοητὸς τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἄλλ' ὁ Μωάμεθ, ὅπου εἶναι υἱὸς τοῦ ἀντιθέου σκότους, ὁ ὁποῖος ἐδίωξε ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Χριστὸ ὁμοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ ἔμεινε ἡ ἀνατολὴ ὅλως διόλου σκότος ζοφερό.

Ὑπαγε εἰς τὰ μέρη τῆς δύσεως καὶ δὲν θέλεις εὐρεῖ καὶ ἐκεῖ τὸ Χριστό, διότι τὸν ἐδίωξε ὁ Πάπας. Καὶ λόγῳ μὲν λέγουσι οἱ Λατῖνοι πῶς πιστεύουν τὸν Χριστό, ἔργῳ δὲ πιστεύουν καὶ τιμοῦν τὸν Πάπα τοὺς ὑπὲρ τὸν Χριστόν. Καὶ δὲν κάμνουν κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου λέγει ὁ Χριστὸς, ἀλλ' ὁλωσδιόλου ἐκεῖνα ὅπου ἔνομο θέτησεν ὁ Πάπας. Καὶ ὁ Χριστὸς εἰς τοιοῦτους προσκυνητὰς δὲν ἀναπαύεται.

Ὁρθοδοξίαν, δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερον ὁ ἄθεος κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔργον τῆς Μασονίας· δυστυχῶς δὲ αὐτοὶ οἱ περισσότεροι εἶναι τέκτονες.

Ἐάν ἐπίστευον στὸ Εὐαγγέλιον, ἔάν ἐφήρμοζον στὴν ζωὴν τῶν τὰ διδάγματα τοῦ Κυρίου, ἔάν ἐπίστευον ὅπως διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τοὺς πιστοὺς τῆς ὅτι εἶναι ἓνα σῶμα, τότε τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀδελφῶν τῶν πτωχίαν, τὴν ἀθλιότητα, θὰ τὴν ἔκαμνον ἰδική τους πτωχίαν καὶ ἀθλιότητα. Θὰ ἐφήρμοζον ἐκεῖνο ποὺ λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «τίς ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ κλπ.» θὰ ἐγίνοντο πραγματικοὶ δοῦλοι τῶν ἀδελφῶν τῶν τῶν ἐλαχίστων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου. Καὶ τότε; Καὶ τότε χαρὰ Θεοῦ! Ὁ κόσμος ὅλος θὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε καὶ τὰ φρονήματα τῆς ἐρυθρᾶς Δικτατορίας θὰ ἔπιπτον τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἡ γῆ αὕτῃ θὰ μεταβάλλετο εἰς ἐπιγείους Παραδείσους. Αὐτὰ λοιπόν, θὰ ἔπρεπε—ἀφοῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὸ Συνέδριον, κακῶς βεβαίως, νά τοὺς εἰποῦν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ρόδον. Καὶ ὅσαι ψυχαὶ ἐξήτουν περισσότερον φῶς, περισσότεραν ἀλήθειαν θὰ ἐσκέπτοντο, ἔάν πρέπει νά μείνουν εἰς τὴν αἵρεσιν ἢ νά προσχωρήσουν εἰς τὴν ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν! Διὰ δὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀμετανοήτους ὁ λόγος τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ ἦτο εἰς μαρτύριον αὐτῶν καὶ οὕτω πάλιν θὰ ἐδοξάζετο ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀγία Ἐκκλησία ἡμῶν.

ΣΤ. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Καθηγητὴς Θεολόγος

Θλιβερά Ἐπέτειος

ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀνθρώπος—Ἱεράρχης—Ἡγέτης

Σεπτέμβριος, 1955.

Ἡμερομηνία Θλιβερά, ἡ ὁποία θά μᾶς υπενθυμίξη τὴν ἐξ ἡμῶν καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν ἐνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὅστις ἡγήθη τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπὶ ὁλόκληρον 20(τίαν) Κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἐπαυσε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ ἡμῶν καὶ κατετάχθη μετὰ τῶν ἁγίων μελῶν τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσας ἐκκλησίας, ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχει θάνατος εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὰ πάντα πρόσωπα καὶ γεγονότα ὑπάρχουν ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς αἰωνιότητος, δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀοίδιμος ποιμέναρχης ζεῖ καὶ ὡς ζῶν καὶ ὑπάρχων ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ πρ α γ μ α τ ι κ ὴ τ ῆ τ α διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἐπομένως ἡ τετάρτη ἐπέτειος τοῦ θανάτου του παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἴδωμεν καὶ πάλιν, ἐναργέστερον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μας, καὶ νὰ ἀναμετρήσωμεν τὰς εὐθύνas μας ὡς πνευματικῶν τέκνων του.

Πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος! Μορφὴ γλυκεῖα καὶ εὐπροσέγγητος, φέρουσα χαρακτηριστικῶς τὴν σφραγίδα μιᾶς παιδικῆς ἀθωότητος, μιᾶς λεπτῆς εὐαισθησίας, μιᾶς εὐγενοῦς λεπτότητος. Ἠγάπα τὸν συνάνθρωπόν του, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἐξουσίας ἢ τῆς μοναδικῆς μορφώσεώς του. Δὲν ἐπεθύμει νὰ προβάλῃ ἐπιδεικτικῶς καὶ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸ ἀξίωμα του, διότι ἐπίστευε, ὅτι τὸ μοναδικὸν βᾶθρον μεγαλείου εἶναι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος, ὡς φορεὺς τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ συμπεριφορὰ του ἦτο δημοκρατικὴ ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ κατέστη ἀξιαγάπητος.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὸν γνωρίσουν οὐδέποτε θά λησμονήσουν τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὴν ἀνθρωπιά τοῦ ἀειμνήστου ἡγέτου μας.

Ἐλάνω εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνθρωπιά, τὴν μοναδικὴν ἀριστοκρατίαν, ἐστηρίχθη ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μητροπολίτης. Ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος οὐδέποτε κατέστη Δεσπότης. Ἐξῆλκει τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἀπορρέουσαν, οὐχὶ μὲ βίαιαν σκληρότητα, ἀλλὰ μὲ ἀπαλὴν γλυκύτητα, μὲ πατρικὴν στοργήν. Αἱ εὐθύναι τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τὸν ἔφερον πολλάκις ἀντιμέτωπον δυστροπῶν

χαρκτηρῶν, ἀναγῶν ἀνθρώπων, ὑβριστῶν καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὑπανθρώπων. Ἐλυπεῖτο διὰ τὴν στάσιν των, ἔπασχε, ὑπέφερε· οὐδέποτε ὁμως κατ' ἑαυτὸν ἡ ὁπωσδήποτε συμπεριφερέτο κατὰ τρόπον ἀνάλογον. Εἶχε βαθυτάτην ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης του ὡς ποιμέναρχου.

Παρ' ὅλον τὸ βάρος τῆς μορφώσεώς του, τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἔξη ὡς βίωμα, ὡς τελετήν, ὡς ἐξαγιασσοῦσαν χάριν.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ συνιστᾷ τὴν κορωνίδα τῆς ἐπιγείου σταδιοδρομίας του εἶναι ἡ ιδιότης του ὡς Ἡγέτου τῶν χλευαστικῶς ἀποκληθέντων Παλαιομερολογιτῶν.

Πολλοὶ πολλὰ ἐφλυάρισαν διὰ τὴν δικαιολογῆσιν τὴν προσχώρησιν του εἰς τοὺς παλαιομερολογίτας· ἄλλοι πάλιν κρίνοντες τὸν ἄνδρα ὑπογραμίζουσιν τὰ κατὰ τὴν γνώμην των λάθη εἰς τὴν τακτικὴν του. Εὐκόλον εἶναι νὰ κρίνῃ κανεὶς, ἀλλὰ δύσκολον καὶ ἀκατόρθωτον νὰ ἴδῃ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡμεῖς ἀποφεύγοντες τὴν κρίσιν, καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ἐκ συναισθήσεως τῆς μικρότητος ἡμῶν, ἐν μόνον θαυμάζομεν καὶ μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας διακηρύσσομεν.

Ἴδου δὲ ποῖον τοῦτο:

Πολλοὶ τονίζουν τὴν ἀξίαν τοῦ παλαιομερολογητικοῦ κινήματος· πολλοὶ λέγουν, ὅτι ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία διέπραξε ἐγκλήματα· οὐδεὶς ὅμως τολμᾷ νὰ καταγγείλῃ τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ νὰ ἐγωνισθῇ διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν. Ὅλοι ὑπολογίζουν τὰς συνεπειάς, ὅλοι φοβοῦνται τὴν μῆνιν τῶν κρατούντων· ὅλοι ἀγαποῦν τὸν νῦν αἰῶνα καὶ προτιμοῦν τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπετόλμησε τὴν μάχην, προστίμησε τὸν ἀγῶνα, ἐθυσίασεν τὴν γαλήνην καὶ ἐξετέθη εἰς τὴν θύελλαν τοῦ κινήματος ἐν ἐπιγνώσει τῶν συνεπειῶν.

Τίποτε δὲν τὸν συνκίνησε! Τίποτε δὲν τὸν ἔκανε νὰ ἀλλάξῃ πορείαν. ΗΤΟ ΑΝΔΡΑΣ μὲ συνέπειαν καὶ γραμμὴν! Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν φωτοστέφανόν του!

Μετὰ τὸν θάνατον του ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς συνηντήθη μὲ τὸν πραγματικῶς διαπρεπεῖ Ἱεράρχην καὶ φίλον τοῦ μεταστάντος ποιμέναρχου μας, τὸν πρῶην Νευροκοπίου Γεώργιον ἥδη δὲ μακαριστόν.

Εἰς παράκλησιν δὲ νὰ διαδεχθῇ τὸν μεταστάντα εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ἀπήντησε εὐθὺς

Χριστιανικὴ συμπεριφορὰ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ «ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ»,

«Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσῃ ἔλεγ-
ξον πρῶτον μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ...»
«Ἀλαλα γεννηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια»

Κανείς δὲν εἶναι ἀναμάρτητος ἐπάνω στη γῆ. Ὅλοι — ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ — ὑποπίπτουν σὲ πλῆθος παραβάσεις, μερικές τῶν ὁποίων προκαλοῦν καὶ τὴν προσοχὴν τῶν συνανθρώπων μας. Οἱ παραβάσεις αὐτὲς μερικές φορές θίγουν τὰ ὅρια σκανδάλων!

Τι νὰ κάνῃ τότε ὁ Χριστιανός, ποὺ πληροφορεῖται ἢ προσωπικῶς ἀντιλαμβάνεται τέτοια παραστρατήματα, τέτοια σκάνδαλα τοῦ συνανθρώπου του;

Πρὶν προσδιορίσουμε τὸ καθήκον τοῦ Χριστιανοῦ, θὰ περιγράψουμε τί συνήθως κάνουν «οἱ Χριστιανοί» μετὰ τοὺς μεγάλους σταυροὺς καὶ τὴν ἀπροσμέτρητη ὑποκρισία!

Καὶ ἐν πρώτοις σπάνια «ἔχουν ὄχον» μετὰ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὰ διαφημιζόμενα ὀλισθήματα συνήθως οἱ περισσότεροι — καλῶς πάντοτε πληροφορημένοι — «ἔχουν ἀκούσει», ἀπὸ «ἀξιοπίστα» βέβαια πρόσωπα, τὰ «στραβοπατήματα» τῶν ἄλλων!!

Καὶ τότε ἀρχίζει ἓνα ὄργιο κουτσομπολίου γύρω ἀπὸ τὴν σπουδαία «πληροφορία»!

καὶ ἀπεριφράστως.

— Ἔχετε δίκαιον καὶ καλῶς ἀγωνίζεσθε. **Ἦλὲν δὲν ἔχω δεῖξαι νὰ μαρτυρήσω!**

Ἄλλος πάλιν ἱεράρχης, κρυπτόμενος ὀπισθεν τοῦ ὄγκου τῆς ἐπιστημονικῆς του φιλαρίας, μόλις ἐκινήθῃ πρὸς τὴν Δύσιν τῶν γραφείων μας καὶ εἶδε διανοιγμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐπαπειλοῦντας συνεπείας, ἤρχισε τοὺς σαναφασονισμοὺς καὶ «ἐτρίψατο» εἰς τὰ ἄδυτα τῆς σιγουρίας του!

Ἡ σύγκρισις λοιπὸν τοῦ τὰ πάντα θυσιάσαντος καὶ ἀποτομήσαντος π. Φλωρίνης Χρυσοστόμου μετὰ τοὺς «γλυκανάλατους» ἄνδρας τῆς ἐποχῆς μας τοὺς γράφοντας μόνον καὶ ἀγνοοῦντας τὸ πεδίου τῆς μάχης, τοὺς κρατοῦντας τὴν φλογέρα τοῦ Δανιὶδ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν σφενδάνην του, ὅταν ἀντιμετωπίζουν τὸν γίγαντα τῆς Μασσονίας, δίδει τὸ μέτρον τῆς θαυμαστῆς ἀνταπαρνήσεως τοῦ Χρυσοστόμου, δι' ἣν καὶ μόνον ἀξίζει ὕμνων καὶ ἐπαίνων.

Τοιοῦτον ἀνθρώπου, ἱεράρχου καὶ ἡγέτου τὸ ἔργον συνεχίζομεν ὥς φανώμεν ἄξιοι τοῦ μεγαλείου του καὶ μὴ ὡς κοίτοντες βάρβαροι ἐγκαταλείπομεν τὸ πεδίου τῆς μάχης ἐπιζητοῦντες τὰ λιμνάζοντα ὕδατα τῶν παθῶν καὶ τῶν συμφερόντων μας.

Τοιοῦτον ἀνδρὸς τὸ μνημόσυνον δὲ εἶναι θεῖος καὶ δάκρυα, ἀλλὰ πολεμικὸν ἄσμα καὶ ἐγερτήριον σάλπισμα.

Δ. Μ.

— Τὰ ἔμαθες;

— Τί!

— Νὰ ἡ..... γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ μαζί με τὸν.....

— Τί λές; Καλὰ τὸ εἶχα πῆ ἐγὼ· αὐτὴ φαίνεται τί πρόστυχη εἴτανε!

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐκδοσις. Ἀκολουθοῦν πολλές ἐκδόσεις, στίς ὁποῖες προστίθενται «στοχεῖα» ἀκριβῆ, λεπτομέρειες ἀπίθανες.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, σὺ τοὺς εἶδες;

— Δὲν ἔχει σημασία τό πληροφορήθηκε ἡ...

Καμμιὰ φράζῃ οἱ «καλῶς πληροφορημένοι» ἀπὸ ἀγάπη τάχα, χύνουν τὸ δηλητήριο τῆς φαρμακογλωσσίδος σὲ τρίτα πρόσωπα, τοῦ περιβάλλοντος τοῦ συκοφαντούμενου.

Καὶ μόνον ἓνα δὲν γίνεται!

Κανείς δὲν λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ τὸ ὑπὸ συζήτησιν πρόσωπο καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ προσέξῃ, ἐὰν εἶναι ἀληθινὴ ἢ διάδοσις!

Αὐτὸ συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς «χριστιανούς». Αἰτίᾳ ἡ χαιρεκάκια! Σκοπέει ἡ δολοφονία τῆς ὑπολήψεως, τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἄλλου (Δὲν ἐξετάζεται ἐὰν κατὰ σκοπιμότητα ἢ ἀπὸ ἀφέλειαν δροῦν οἱ δολοφόνοι αὐτοί). Ἀποτέλεσμα: Νὰ ἀπογυμνώσῃ μερικές φορές ἡ συκοφαντία τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε ἐκτίμησι.

Οἱ δολοφόνοι αὐτοί, ἐνίοτε εἶναι γυναῖκες, δὲν ὕστερον ὅμως εἰς συκοφαντικὸν ζῆλον καὶ ἄνδρες!

Καὶ τί πρέπει νὰ κάνῃ ὁ πραγματικὸς χριστιανός; Πρῶτον καὶ κύριον νὰ μὴ πιστεύῃ εὐκολὰ σὲ διαδόσεις. Πιστοτέρα ἢ ὕβρις τῆς ἀκοῆς!

Ἄν ἀντιληφθῇ ὀλισθημα καὶ ἔκτροπον, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν ἑνὸς συνανθρώπου, νὰ πῇ, νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ μετὰ θάρρος νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὸ σφάλμα!

Ἐὰν ἀκούσῃ καὶ διορθωθῇ, τότε ἐκερδίθῃ μία ψυχὴ, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἀπέθανε ὁ Κύριος ἐπάνω στὸ Γολγοθᾶ.

Ἐὰν δὲν ἀκούσῃ καὶ παραμείνῃ ἀδιόρθωτος, τότε ἐμεῖς ἐκάναμε τὸ καθήκον μας.

Τὰ λόγια καὶ οἱ διαδόσεις ὁμοιάζουν μετὰ σώδεις ἀκαθαρσίας καὶ ὁποῖος ἀνακατεύεται μετὰ αὐτά, πολὺ φυσικὸν νὰ βρωμίσῃ καὶ αὐτός!

Πόσοι ἄνθρωποι μετὰ τὸ στίγμα τῆς συκοφαντίας κατεδικάσθησαν σὲ ἰσόβια ἀνυποληψία καὶ περιφρόνησι; Πόσοι φόνοι ἐγίναν ἀπὸ μία κακόβουλη διάδοσις; Πόσα ἀνδρόγυνα διελύθησαν ἀπὸ τὸ φάρμακόν τῆς κακογλωσσίδος;

Ἕνας εἶναι ὁ τρόπος νὰ διορθώσουμε: ὁ ἀξιοπρεπὴς ἔλεγχος. Αὐτὸ θέλει ὁ Κύριος. «Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσῃ ἔλεγχον πρῶτον μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ μόνον».

Γιὰ τὴν ἄλλη περίπτωσιν ἡ Ἁγ. Γραφὴ λέγει. «Ἀλαλα γεννηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια».

Γραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Υπεύθυνος ὅλης Πανεπιστημίου I. Βρετάνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Κοινωνικὸν μαστίγιον

ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΕΠΤΩΧΕΥΣΑΝ...

Αι·θνή ἔκτασιν ἔλαβε τελευταίως ἡ ὑπόθεσις τῶν σχέσεων τοῦ γνωστοῦ βαθυπλούτου ἐφοπλιστοῦ μετὰ τῆς διασίμου αἰδοῦ. Αἱ ἐφημερίδες ἀφιερώνουν μακροσκελεῖς καὶ λεπτομερειακὰς περιγραφὰς κάθε λόγου των καὶ κάθε κινήσεώς των. Καὶ ὁ πολὺς κόσμος ἔχει καταληφθῇ ἀπὸ ἑνα ἐντελὸς ἐπιφανειακὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὅλης υποθέσεως. Λέγομεν δὲ ἐπιφανειακὸν τὸ ἐνδιαφέρον, διότι παρόμοια γεγονότα ὄχι μόνον δὲν συγκινοῦν βαθύτερα τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν βυθίζουσιν εἰς θλίψιν, διότι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ βαρύτερον τῆς πτώσεως τοῦ πολιτισμοῦ μας, τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Τίποτε ἀπὸ τὰς λεπτομερεῖς αὐτὰς περιγραφὰς δὲν συγκινεῖ τὸν ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ καλλισογούμενον, τὸν πραγματικὸν ἄνθρωπον. Κρυφοὶ καὶ ὑποπτοὶ περίπατοι καὶ ταξίδια, νυκτερινὰ κέντρα ἀμφιβόλου ἠθικῆς ὑπολήψεως, πολυθόρυβοι διασκεδάσεις, ποταπὰ ἐπεισόδια καὶ ἀληθινὸ κνηνητὸ μετὰ τοὺς δημοσιογράφους! Ἰδοὺ τὸ φόντο μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ δραστηριότης τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν συνειδήσιν των τὸν Θεόν, ἐγκατέλειψαν αὐτὴν τὴν μεγάλην καὶ ἀνεκτίμητον ἀξίαν, πού λέγεται ἄνθρωπος καὶ ἐμπιστεύτηκαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος καὶ εἰς τὰς τόσον ματαιοδόξους κούφτητας πού γεννᾷ αὐτό.

Ποῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἡ φιланθρωπία, ποῦ ἡ ψυχικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια, ποῦ ἡ θερμὴ ἀγάπη καὶ ἡ ὁτοργὴ τῆς οἰκογενείας καὶ μὲ μίαν λέξιν ποῦ ὁ ἄγνος, ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος;

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα τόσον ζεσταίνουν καὶ ὁμορφαίνουν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄγνωστα εἰς ὅσους θεοποιοῦν τὴν ἔλπιν καὶ βλέπουν τὰ πάντα κάτω ἀπὸ αὐτήν. Ταραχαί, ἀνώμαλος ψυχικὸς καὶ οἰκογενειακὸς βίος, προσβολαὶ διεθνoῦς ἐκτάσεως καὶ ἑνα γενικώτερον συναίσθημα ἠθικῆς ἀγωνίας εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Τὸ χρήμα εἶναι μέσον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὕλικῶν μας ἀναγκῶν. Ἀλλοίμονον ὅμως ἂν ἀντὶ μέσου τὸ κάμωμεν σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν μας. Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλὲς μεγαλότερα τυραννία ἀπὸ αὐτὴν πού γεννᾷ ἡ μανία διὰ τὸν πλοῦτον. Ἀλλὰ καὶ περισσότερον καταστρεπτικὸς παράγων τόσον διὰ τὰ ἄτομα ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὅλην του ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὸ χρήμα. Διότι αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς μὲν αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν καὶ μᾶς μεταβάλλει εἰς ἀπλὰ λογικὰ ζῶα, ἔτοιμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ μετέλθουμε κάθε θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον διὰ τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ βαλαντίου μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργεῖ κολακευτικὸν θόρυβον περὶ τοῦ ἀτόμου μας, θόρυβον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται, διὰ νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδησεώς του.

Παρακτρέπονται καὶ ἀσχημονοῦν οἱ ἄρχοντες τοῦ

χρήματος καὶ τοὺς θαυμάζει ἡ νοσηρὴ ἀνίληψις τῆς ἐποχῆς μας. Βαθύπλουτος αὐτός. Ἔχει μεγάλας ἐπιχειρήσεις καὶ διαθέτει πολυτελῆ αὐτοκίνητα καὶ ὠραίας θαλαμηγούς, διασκεδάει εἰς τὰ κοσμικώτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης, ἔχει σχέσεις καὶ ἐπαφὰς μετὰ τὰς μεγαλότερας προσωπικότητας τῆς διεθνoῦς κοσμοκότητος. Παίρνει διαζύγια καὶ παντρεύεται ὅποιαν θέλει. Ἀσχολεῖται μετ' αὐτὸν ὁ διεθνὴς τύπος. Κάνει κρυφὰ ταξίδια καὶ ξενοχτοῦν οἱ δημοσιογράφοι νὰ τοῦ ἀποσπᾶσουν ὀλίγας λέξεις!...

Τὶ σπουδαῖος, ἀλήθεια, ἄνθρωπος! Μεγάλῃ προσωπικότης! Ἀνθρωπος πού ἀγωνίστηκε νὰ δημιουργήσῃ ἑνα ἀνώτερον καὶ φωτεινὸ χαρακτῆρα καὶ τώρα κοροπίζει τοὺς σωτήριους καρπούς του!

Πράξεις οἱ ὁποῖες κινοῦν τὴν ἀηδίαν κάθε στοιχειωδῶς ἠθικοῦ ἀνθρώπου, γίνονται διὰ τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ χρήματος, διὰ τοὺς κοσμικοὺς κυρίους καὶ τὰς μεγάλας κυρίας ἢ κυριώτερα φροντίδα εἰς τὴν ζωὴν των. Κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ μιὰ οἰκογένεια μετὰ παιδιὰ, μετὰ ὄνειρα, μετὰ φιλοδοξίας, μετὰ μόχθους τέλος μετὰ ἑνα μεγάλον κοινωνικὸν προορισμὸν ὡς οἰκογένεια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε! Ἀπεναντίας θὰ προσδῶσῃ μεγαλότεραν αἴγλην εἰς τοὺς ἥρωας. Ὁ κ. Τάδε ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του καὶ θὰ πάρῃ τὴν τάδε διύσιμον. Ἡ κ. τάδε θὰ χωρίσῃ τὸν σύζυγόν της καὶ θὰ πάρῃ τὸν τάδε βαθύπλουτον. Καὶ τὰ παιδιὰ; Δὲν γεννᾶται λόγος γι' αὐτὰ! Μὴ καὶ εἶναι παιδιὰ βαθυπλούτων θὰ κλεισθοῦν εἰς ἑνα ὀνομαστὸν Κολλέγιον, ὅπου θὰ τὰ ἐπισκέπτονται οἱ διακεκριμένοι γονεῖς των μιὰ φορὰ τὸν χρόνον καὶ μάλιστα χωριστά. Θὰ βγαίνουν μετὰ αὐτὰ μερικὲς φωτογραφίες καὶ τέλος θὰ τὰ ἀποχωρίζωνται «κατασυκινημένοι». Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπαίσιον φαινόμενον, ἐμπὸς εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔφωριτον καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα, ἀλλὰ πάντως πονετικώτατα καὶ φιλόστοργα ζῶα, αὐτὸ τὸ φαινόμενον θὰ δημοσιευθῇ καὶ θὰ συζητηθῇ εὐρύτατα.

Καὶ ἡ οἰκογένεια; Ποιὸς θὰ ζεστάνῃ στὴν ἀγκαλιά του τὰ παιδιὰ αὐτά, νὰ τοὺς δώσῃ ἔτσι τὴν πνοὴν τῆς ἀνθρωπιάς, νὰ φυτέψῃ στὶς ψυχὰς τους τίς ἀθάνατες καὶ σωτήριες ἀξίες τῆς θρησκευτικῆς καὶ γενικώτερας τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀγωγῆς; Ποιὸς θὰ τὰ κἀνῃ ἀνθρώπους νὰ νοιώθουν τὴν ζωὴν μετὰ ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον; Τὸ κολλέγιον, ἡ ὑπηρεσία, ἡ κυβερνάντα καὶ τόσοι ἄλλοι πού δὲν ἔχουν καμμιὰ κατ' οὐσίαν σχέσιν μετὰ τὸ παιδί, οὔτε φυσιολογικὴν οὔτε ψυχικὴν! Καὶ τὸ παιδί τί θὰ γίνῃ; Ἀνθρωπος χωρὶς ψυχὴν ζῶσαν, χωρὶς ζεστασιά, χωρὶς ἀνθρωπινὰ ἐνδιαφέροντα.

Διέλυσε λοιπὸν τὸ προσφιλέστερον τοῦ ἀνθρώπου δημιουργημα, ἡ οἰκογένεια! Καὶ οἱ ἥρωες τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ὄχι μόνον δὲν συνέρχονται, ὄχι μόνον δὲν ἔχουν τὴν ἠθικὴν δύναμιν νὰ διορθώσουν τὸ σφάλμα των, ἀλλὰ περισσότερον εὐχαριστημένοι, διότι πολλαπλασιάζεται ὁ διεθνὴς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα των καὶ ἀπὸ τὰς ἀσχημίας των, συνεχίζουν τὴν ἀμαρτωλήν, τὴν ἄσπτον, τὴν ἀηδιαστικὴν ζωὴν των. Καὶ διατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ καθημερινῶς σημειούμενα τερατώδη ἐγκλήματα; Διότι οἱ ἄνθρωποι αὐ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἐπίσκεψις Πατριαρχῶν

Τριμελής Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τούς : 1) Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπῶ, Πρόεδρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, 2) Παναγιώτην Κοσσαρῶν Ἀντιπρόεδρον Ἱερᾶς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεονίκης καὶ 3) κ. Σταύρον Καραμῆτσον Θεολόγον ἐπισκέφθη τοὺς Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον καὶ Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτον, ἐχαιρέτησε αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων ὁλοκλήρως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντήλλαξεν ὠφελίμους σκέψεις ἐπὶ τοῦ ἐπιμάρχον ζητήματος. Ἡ ἐπιτροπὴ διεπίστωσεν στοργικὴν κατανόησιν ἐκ μέρους τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν, μεθ' ὧν συνώμιλησε πλέον τῆς ὥρας.

Διαγραφὴ κληρικῶν

Ἡ Σελτὴ ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἀναγγέλλει εἰς εἰδικὴν διακήρυξιν, διέγραψε ἐκ τῶν μητρώων τῶν ὅπ' αὐτὴν κληρικῶν τούς : 1) Ἰωάνν. Μιχαηλίδην τῶς ἐφημέριον Μαρκοπούλου καὶ 2) τὸν Χαράλαμπον Φουτσιζῆν ἐκ Ἀράμης, τὸν μὲν πρῶτον διὰ προσχώρησίν του εἰς ἑτέρον παράταξιν, τὸν Ματθαίου κλ. δολιότητα κλπ. τὸν δὲ δεύτερον δι' ἀπειθείαν καὶ ἀρνησίαν του νὰ ἐξυπηρετήσῃ παραρτήματα.

Μνημόσυνον ἀγωνιστοῦ

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Φανουρίου Κορωπίου ἐτελέσθη κατανυκτικὸν τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἐκ Βερβεράτου Χίου ἀγωνιστοῦ Ἀντωνίου Πρωίου. Οὗτος ἦτο ζηλωτὴς καὶ ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου.

Ἐπικίνδυνον προανάκρουσμα :

Τὰς τελευταίας ἡμέρας ὅπως ἀπροόπτως ἐσφραγίσθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Νικολάου, συνελήφθη ὁ ἐφημέριος αὐτοῦ πατὴρ Νικόδημος καὶ ἠτοιμάζετο ἡ ἀπέλασις του εἰς Ἅγιον Ὅρος. Ἡ περὶ τούτου ταλαιπωρία του ἀπετράπη κατόπιν δραστηρίου ἐνεργείας τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ πολυτίμου συμπαράστατου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀρχιεπίσκοπου, κ. Παντ. Ροζάνη. Τὴν σήμερὰ ἀράγει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ :

τοὶ παραμέρισαν τὰς ἡθικὰς ἀξίας καὶ ἐθεοποίησαν τὸ γοῆμα.

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Σοφοκλῆς ὅταν πρὸ δύομισυ χιλιάδων ἐτῶν ἔγραφεν εἰς τὴν Ἀντιγόνην του. «Ὅδδ' ἐν γὰρ ἀνθρώποις οἷον ἄργυρος κακὸν νόμισμα ἔβλασεν· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ τὸ δὲ ἄνδρας ἐξανίστησι δόλων· τόδ' ἐκιδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχροὶς πράγμασι ἵστασθαι βροτῶν, πανουργίας δ' ἐδείξεν ἀνθρώποις καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι».

Ἀλλὰ καὶ πόσον ὀρθῶς διατυπώνει ὁ Ἱερὸς ψαλμοδός : «Πλούσιοι ἐπιδώχυσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττώθησονται παντὸς ἀγαθοῦ.» Καὶ δικαίως διερωτᾶται κανεὶς : Ὑπάρχει ἀραγε πενεία περισσότερον φοβερὴ ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ;

Ι. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ

Καθηγητὴς—φιλόλογος

ΤΗΝ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ (π. ἡ.)

ΣΟΦΙΑΣ, ΠΙΣΤΕΩΣ, ΑΓΑΠΗΣ, ΕΛΠΙΔΟΣ

Ἐορτάζει ὁ παρὰ τὸν Κορδαλλὸν Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Σοφίας (Τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Καραχάλιον).

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀγροκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ

Τὸ Γ.Φ.Τ. προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν (7.000) ἑπτὰ χιλιάδων ἡμεροδεικτῶν τσέπης ἔτους 1960.

Χρόνος δρίζεται ἡ 5ῃ Ὀκτωβρίου ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 12 μεσημβρ.

Τὸ σχῆμα καὶ τοὺς λοιποὺς ὅρους οἱ ἐνδιαφερόμενοι θέλουν πληροφορηθῇ ἐκ τῶν γραφείων τοῦ Σωματείου Κάνιγγος 32.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20)7-9-59

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τὴν πρώτην τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ὀκτωβρίου (π. ἡ.) Τρίτην ἐσπέρας πρὸς Τετάρτην, ἑορτὴ τῆς Γοργούπηκτου, θὰ τελεσθῇ ἱερὰ Ἀγρυπνία, εἰς τὸν παρὰ τὴν συνοικίαν Βύρωνος—Μαγνησίας 21 Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων, ὅπου ἡ Θανατοεργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Γοργούπηκτου.

ΥΜΝΟΣ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ὁ εἰς Ἱερὰν Σκήτην Ἀγίας Ἀννῆς (Ἀγ. Ὁρους) ἐνασκούμενος εὐλαβέστατος μοναχὸς Ἀχιλλεῖος τοῦ γέροντος Ἐλευθερίου, μᾶς ἀπέστειλε πολυσέλιδον ἐγκώμιον ταῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου μας Πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Εἶναι πράγματι συγκινητικὸν καὶ ἐκφράζει τὴν συγκινητικὴν ἀγνότητα, αἰσθημάτων τοῦ συντάκτου, ὅστις τυγχάνει ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν μοναχῶν τοῦ Ἀγ. Ὁρους.

Ἀποτελεῖ ἐπὶ πλέον καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης τοῦ Ἀγ. Ὁρους πρὸς τὸν αἰόδιμον ἡγέτην μας.

Λυπούμεθα, διότι ὁ χώρος τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἐλάχιστος νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον περιοριζόμεθα εἰς μικρὰν περικοπὴν.

Ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἀγιορείτας, ὁ τετιμημένος αὐτὸς Ἱεράρχης ἐπέδειξεν ἐξ ἀρχῆς τῆς Ἀρχιερατικῆς του σταδιοδρομίας ἀφοσίωσιν εἰς τὰ γενικώτερα τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα καὶ σύνεσιν.

Ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς πάσας σχεδὸν τὰς βιβλιοθήκας εὐρίσκοντες τὰ ἱερὰ συγγράμματα καὶ βιβλία, ὅπου τοποθετοῦν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα κανονικῶς στὴν θέσιν του.

Τὰ βιβλία τὰ μελετῶμεν ὅλοι ἐπισταμένως, διότι περιέχουν εὐσέβειαν, πίστιν καὶ σεβασμὸν στοὺς Ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στηρίζουν τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τὴν Θεῖαν ἀντίληψιν».